

Пърси Биш Шели

На чучулигата

Не си ти малка птичка,
а дух на радост дива!
Във утрото самичка,
сърцето ти разлива
родена в тоя миг мелодия звънлива!...

Нагоре, все нагоре,
далеч от нас се рееш!
Сред сините простори
ти като пламък грееш,
и пееш и летиш, и пак летиш и пееш!

Над мълниците жарки
на слънце нажежено,
над облаците ярки,
в зова ти вълпотено,
самото щастие е сякаш устремено!...

Лазурната позлата
край теб се разтопява.
В зората тъй звездата
погаснала остава –
макар незрима да си, чувам те тогава!

Че твоят глас чудесен
е бърз като стрелите
на оня диск небесен,
що заран зад зарите
ний още сещаме, макар че вече скрит е!...

С напеви сладкогласни
изпълваш ти небето!
Така във ноци ясни
грей месецът, додето
лъчите му прелели наводният полето! ...

Ти, птичко непозната,
какво на теб прилича?
Тъй както под дъгата
кристален дъжд се свлича,
тъй песенен поток сега от теб се стича!...

Като поет незнаен
пред изгрев чист и весел,
със своя стих омаен
за миг света унесъл,
ту пръснал радости, ту страхове донесъл

като девойка млада,
която пак сама е
във замъка, и страда,
и своя блян ласкае
и тъй нежна музика, каквато любовта е

като светулка златна,
в росата засияла,
сред сянка благодатна
искрици разпиляла,
макар цветя и храсти да я тулят цяла;

като роза дива,
влудила ветровете,
които похотливо
й късат цветовете,
но лъхне ли ги тя, от слабост са обзети

– си ти! И всеки вятър,
и дъждовете бесни,
и капките в тревата,
и мирисите пресни,
без мъка надминаваш с чудните си песни!

Ти, дух! Ти, малка птичко,
сърцето твое дай ни!
По-шешметни от всичко
са дните ти безкрайни
– и от нектара, и от поривите тайни!

И всеки химн тържествен,
и ромон на съблазни
пред твоя глас божествен
са само звуци празни –
дори и в най-добрите нещо скрито дразни!

Къде извират твоите
щастливи излияния?
В реките ли? В усойте?
В небесните сияния?
Не са ли те любов? И липса на страдания?

Че в чистата отрада
на песента ти няма
ни мъка, ни досада,
пред теб скръбта е няма!
Обичаш ти, но без пресита и измама!

Заспала или будна,
смъртта ти съзерцаваш
с оная мъдрост чудна,
която нам не даваш,
и с нея своя вик в потоци разпиляваш!

А ний, ний сенки гоним,
тук в своята бърлога.
Дори в смеха си роним
понякога тревога!
Най-нежните ни песни крият изнемога!

И даже да заглъхнат
омразата, скръбта ни,
сълзите да пресъхнат,
да няма страх и рани,
за нас пак твойта радост чужда ще остане!

Напевите най-звучни
и книгите най-скрити
не могат да научат
на твоя дар певците,
тъй както ти ги учиш, враг на низините!

О, дай ми радостта си,
да пея с тебе, птичко!
Да ливна лудостта си
в ликуване едничко,
и както аз те слушам, тъй да ме слуша
всичко!...

1820

КРАЙ

© 1959 Цветан Стоянов, превод от английски

Percy Bysshe Shelley
, 1820

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, NomaD, 2008

Публикация:

Пърси Биш Шели. Избрана лирика
Превод от английски на Цветан Стоянов и Илия Люцканов
Редактор: проф. Марко Минков
Художник: Борис Ангелушев
Худ. редактор: Васил Йончев
Техн. редактор: Димитър Захариев
Коректор: Елка Георгиева
Дадена за печат 8. XII. 1958 г. Излязла от печат 15. VI. 1959 г.
Печатни коли: 16V2. Формат: 84x108/82. Тираж: 8080.
Поръчка № 84 (778). Поръчка на печатницата № 17.
Цена 8,60 лева.
Държ. полиграфически комбинат Димитър Благоев
Народна култура, София, 1959

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5558>]